

***

Йордан Йовков
(1880 – 1937)

***

Yordan Yovkov
(1880 – 1937)

1.

Обкичена с подранили цветя
и слънчеви лъчи,
засмяна иде пролетта,
от вечна озарена радост.
Пак иде тя – и весел рой мечти,
тъжовна есен що разсея,
надежди свидни на безгрижна младост,
рой сънища на прежни дни –
завръщат се със нея...

Завръщат се. – Ням, трепетни гърди
простирам слаб ръце;
ням впивам жадно в тях очи,
от сълзи вече ослепели...
Пронизва болка кърваво сърце.
Възсепва се душата плаха,
и сили се, в желанья накипели,
отдавна скършени криле
напразно да размаха...

Ах, късно, късно! – Не и за мен,
о пролет, идеш ти;
в сърце е зима, мрак студен
и скръб, неволи го разяждат...
В сърце е зима – не цъфтят мечти
в него; щастье го не топли;
то мъртво веч е – мъртвеца не събуждат
из гроба майчини сълзи,
ни плач, ни горки вопли...

2.

Припада здрач. От изток мълчелива
нощта пристъпва плаха, срамежлива,
с отпуснати очи;
кръз тъмните балкани плащ траурен,
обсипан със звезди,
тя хвърля бавно; в мрака факел огнен
подема – кървава луна...
Пристъпва тиха Нощ. Сред плахи листи

ЙОРДАН ЙОВКОВ

тя спира се, и с пристъп на неми устни
в съня на морната земя
се вслушва тъжно... Смътен ек долита
от глъхналия ден;
ек тих на скърби, ек на болка скрита –
долита уморен.
И вслушва се Нощта в въздишките
потайни
на хиляди гърди;
на хиляди сърца – във жалбите незнайни,
в нечутите мечти...
... Зора се сипва вече. Мълчелива,
нощта въздъхва – тъжна си отива. –
Окъпани в роса,
събуждат се цветята и тревите;
блещат в елмазни капки те – сълзите,

проляни от Нощта...

3.

Обляно в сълзи, – в плач кога неспирен,
разбиваш се о немите скали
и заник слънце изпод облак черен,
с лъчи те огнени залива
и нежно те прегръща, милва, –
безсилно да те утеши...

О как, море, тогава ти завиждам!...

И вечний плач и вечни ти сълзи
как бих желал и аз да имам... –
Изплакал бих скръбта набрана,
изплакал бих безброй страданья, –
олекнало ми би...

Текстът е подписан: Йорд. Йовков. Това е една от ранните творби на автора, публикувана е в сп. „Художник“, 1907, бр. 6, с. 2. Тя е била споменавана в някои от изследванията, посветени на произведенията на Йовков. Вж. напр. Стойчева, С. Сецесионни жестове в прозата на Йордан Йовков – Годишник на филологически факултет на Югозападен университет „Неофит Рилски“, 6/1993, с. 127. [Stoycheva, S. Setsesionni zhestove v prozata na Yordan Yovkov – Godishnik na filologicheski fakultet na Yugozapaden universitet „Neofit Rilski“, 6/1993, s. 127.]; Митева, К, Паскалева, М. Люлякови блянове. За един неизвестен Йовков ръкописен текст – Литературен форум, 7 (491); 8 (491)/ 2002. [Miteva, K, Paskaleva, M. Lyulyakovi blyanove. Za edin neizvesten Yovkov rakopisen tekst – Literaturen forum, 7 (491); 8 (491)/ 2002.] и др.

Текста подбра и подготви за публикация Надежда Стоянова